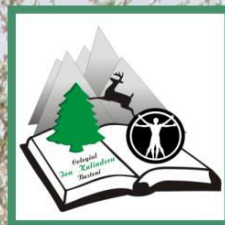

COLEGIUL "ION KALINDERU" BUȘTENI

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "REGINA ELISABETA"

FEREASTRĂ SPRE LUMINĂ

**Revistă
de informare
și cultură generală**

2018

CUPRINS

Fereastră spre lumină

3	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „REGINA ELISABETA” - 121 DE ANI DE EXISTENȚĂ
4	PRIMA REGINĂ A ROMÂNIEI
7	INTERVIU - AMBROZIE OCTAVIAN
8	INTERVIU - LIVIU CHIȚU
9	INTERVIU - RALUCA STRĂMĂTURARU
10	INTERVIU - MARIA ROTH
11	ȘI ERA AUGUST...
12	...AUGUST 2014...
13	CRUCEA DE PE CARAIMAN
14	IUBIND NATURA, TE IUBEȘTI PE TINE!
15	SĂ RÂDEM PUȚIN!
17	PAGINA POVEȘTELOR CU TÂLC
18	POVEȘTEA CELOR DOI LUPI
19	POVEȘTEA MEA, MODELUL MEU, LEGENDA MEA PERSONALĂ...
20	SĂ SCRIEM UN ACROSTIH!
21	ROMÂNI CU CARE NE MÂNDRIM
23	REZULTATE
25	CENTENAR ROMÂNIA
26	PALATUL ELISABETA-10 MAI, ZIUA REGALITĂȚII
27	VALEA PRAHOVEI VĂZUTĂ PRIN OCHI DE COPIL
28	ÎNTÂLNIRE CU O CAMPIONĂ
29	ORA DE PROGRAMARE
30	DIN ACTIVITĂȚILE NOASTRE
32	EXPOZIȚIE DE ARTĂ
34	CONCURSURI
35	REDACȚIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „REGINA ELISABETA” 121 DE ANI DE EXISTENȚĂ

...Așezată pe Valea Superioară a Prahovei, la o altitudine de 880 m, la poalele Bucegilor, cu o splendidă priveliște spre Jepii Mari și Jepii Mici, străjuită de Masivul Baiului și al Zamorei, localitatea Poiana Țapului se află într-o zonă a pădurilor de fag, brad și molid, cu arbuști și floră bogată. Localnicii afirmă că numele localității ar veni de la un Țap care își aducea la adăpat turma la un izvor cu apă limpede din această zonă...

Acest loc însoțit al localității era zona de agrement a Familiei Regale. Tot aici aflăm și grajdurile regale construite la sfârșitul secolului XIX.

În 1896, din inițiativa Reginei Elisabeta, începe ridicarea primei școli din localitatea noastră, având o populație școlară de 28 elevi. Localul școlii, construit în 1896-1897 și inaugurat de către Administrația Domeniului Coroanei, e clădit din blocuri de piatră și prezintă două săli de clasă și un hol, iar vis-a-vis, pe partea de est, Casa Dirigintelui cu două camere și un mic hol. Localul este construit respectându-se specificul și arhitectura zonei. Tâmplăria este din lemn.

Școala „Regina Elisabeta” a fost întotdeauna în sarcina statului în ceea ce privește plata personalului didactic, cheltuielile de întreținere și reparare a mobilierului, acestea fiind suportate de Administrația Domeniului Coroanei.

Există și o grădină a școlii. De jur-împrejur erau plantați pini și paltini, gard viu, iar în mijloc se cultivau flori: nalbă grasă, păraluțe, garoafe, rozete, petunii, mușcate etc. Potecile erau așternute cu pietriș. Mai era și o grădină în care se făceau diferite experiențe și se cultivau, de către elevi, legume: ceapă, varză, cartofi, morcovi, usturoi, salată, dovlecei, napi porcești.

În cadrul școlii activa un cor mixt, pe două voci, care lua parte la diferite recepții de persoane însemnate și capete încoronate. Cu participarea acestui cor s-a făcut primirea, în Gara Sinaia, Împăratului Francisc Iosif al Austriei și Principelui Ferdinand al Bulgariei.

În 1906 s-a hotărât formarea, pe Valea de Sus a Prahovei, a unui batalion de mici dorobanți, batalion compus din elevii școlari de la Comarnic până la Predeal.

Începând cu 1887-1888 existau doi învățători care făceau patru ore pe zi. Lunea, miercurea și vinerea se făcea lucru de mână cu fetele. S-au introdus abecedarul, citirea, gramatica, geografia județului Prahova, geografia României, geografia globului, aritmetica și desenul. Administrația Domeniului Coroanei procura gratuit anual, elevilor sărmani, cărți și rechizite, după raportul pe care îl făcea dirigintele.

Școala - cea mai veche clădire
(foto 2006)

*

...Miercuri, 1 iunie 2005 la Școala Generală din Poiana Țapului a avut loc o manifestare cultural-științifică dedicată revenirii la vechea denumire a școlii, și anume „Regina Elisabeta”. Domnul Inspector Stan Lucian a fost cel care a dat citire deciziei de numire a școlii după numele Reginei a cărei inițiativă a dus la construcția ei.

Au participat elevi, cadre didactice, precum și personalități aflate la conducerea destinelor urbei...

prof. înv. primar, **Daniela Dogaru**

PRIMA REGINĂ A ROMÂNIEI

Anul acesta, 2018, an de mare sărbătoare pentru toți românii, a fost dedicat făuritorilor Marii Uniri de la 1 Decembrie 2018. S-au spus foarte multe despre figurile reprezentative care au împlinit visul de veacuri al românilor și, din acest motiv, am ales să vorbesc despre o altă personalitate a istoriei precedente acestui mare eveniment, despre cea care s-a gândit la copiii muncitorilor de la castelul Peleş, muncitori care, în cea mai mare parte, locuiau în Poiana Țapului. Pentru aceștia, ca drept recunoștință, a hotărât construirea unei școli, dată în folosință în anul 1897. La 1 Iunie 2007, după 110 ani, s-a adus un omagiu primei regine a României prin numirea acestei școli drept ȘCOALA „REGINA ELISABETA”.

Cea care avea să devină prima regină a României, principesa Elisabeta, s-a născut la 29 decembrie 1843 în Castelul Monrepos de lângă Neuwied, fiică a Principelui Hermann de Wied și a Mariei de Nassau-Weilburg.

O coincidență în genealogia Familiei Regale face ca, la 29 decembrie, ziua de naștere a Reginei Elisabeta, să se nască în anul 1986 fiica Irinei și nepoata Regelui Mihai, numită Angelica Margareta Bianca.

Și-a petrecut copilăria și prima tinerețe în stilul de viață auster și sever al familiei sale, perioadă marcată de moartea timpurie a tatălui și a fratelui mai mic. Educația primită s-a axat pe însușirea limbilor străine, pe studiul literaturii, filosofiei și artelor. În 1869 se va căsători cu Principele Carol de Hohenzollern-Sigmaringen (1839-1914), Domnitorul României din 1866, și așa își va lega pentru totdeauna destinul de țara noastră.

FOTO: Carmen Sylva

A petrecut în țara sa de adopție 47 de ani și s-a identificat cu poporul, contribuind la împlinirea culturală a acestuia. A fost inteligentă, cultivată, sensibilă, o scriitoare distinsă și o bună vorbitoare a mai multor limbi străine. A scris cu aproape aceeași ușurință în germană, franceză, engleză și română. Când Elisabeta a venit la București, în noiembrie 1869, știa, probabil, câteva cuvinte în limba română. După un deceniu, în anul 1878, începea traducerea versurilor lui Eminescu în limbi de mare circulație ale lumii. Regina-poetă i-a tradus lui Eminescu, mai întâi, „Melancolie”, primele versuri eminesciene publicate vreodată în altă limbă.

În martie 1898 l-a cunoscut pe tânărul George Enescu, pe care l-a numit „copilul meu de suflet”. Până în 1914, Enescu merge la Sinaia în fiecare vară. Saloanele de la Peleş au ascultat de multe ori piese muzicale interpretate de duetul Regina Elisabeta — pian și George Enescu — vioară. Regina i-a dăruit lui Enescu o vioară Amati.

George Enescu spunea: „Pentru mine, Carmen Sylva este o reîncarnare a Sfintei Elisabeta. Astfel a fost și Regina Elisabeta a României, care dăruia tot ce avea, despuindu-se de toate bunurile și săvârșind toate mărinimiile”.

Era un suflet blând. Chiar de la sosirea în țară, se va dedica activității caritabile. A patronat numeroase societăți de sprijinire a copiilor orfani și a sărmanilor, ori cele dedicate dezvoltării industriei textile și casnice (printre cele mai cunoscute numărându-se Societatea Regina Elisabeta, Leagănul Sfânta Ecaterina, Maternitatea, precum și proiectul său social dedicat nevăzătorilor – Vatra Luminoasă). În timpul Războiului de Independență se va implica în organizarea asistenței medicale pentru răniți.

Iubea copiii, și-ar fi dorit mulți. A avut-o pe principesa Maria (în 1870), care avea să moară foarte curând, în 1874. Neconsolată, regina Elisabeta se va dedica și mai mult ajutorării celor sărmani, dar și creației artistice, adoptând numele literar de Carmen Sylva. Și-a încercat talentul în poezie, povești, povestiri, nuvele, romane, piese de teatru și cugetări. Beneficiind de o uriașă popularitate în epocă, prezentă mereu pe primele pagini ale ziarelor din marile capitale europene, Elisabeta a României a fost o regină cu o personalitate originală, atipică, modernă în gândire, de o forță și o sensibilitate care i-au uimit pe contemporanii săi și care continuă să uimească și astăzi.

După moartea Regelui Carol I, la 27 septembrie 1914, se va retrage la Curtea de Argeș, spre a fi aproape de mormântul acestuia, dar și din sentimentul că nu mai aparținea acelor timpuri învolburate în care apăruse ideea unui posibil război împotriva patriei sale, Germania. Regina Elisabeta s-a stins din viață la București, în Palatul Regal, în dimineața friguroasă a zilei de 18 februarie 1916, în urma unei pneumonii. Este înmormântată la Curtea de Argeș.

„Regina Elisaveta nu s-a stins într-o mare odaie de regal lux (...) În dosul Palatului Regal, (...) unde, de câteva luni, Regina văduvă adusese puțintică viață singuratică în lumea deasă a umbrelor trecutului, s-au făcut, după dorința ei, câteva mansarde pentru bătrâna călugărie a celei ce fusese Doamnă. O bibliotecă, o sală de lumină pentru pictură, un geam deschis asupra stelelor și o cămăruță de odihnă care, sus, deasupra copacilor umezi ai micii grădini, căutau aer curat și liber. Acolo și-a dat sufletul Elisaveta a României”, scria Nicolae Iorga.

Bibliografie:https://ro.wikipedia.org/wiki/Regina_Elisabeta_a_Rom%C3%A2niei
<http://www.familiaregala.ro/istorie/regina-elisabeta>

prof. Nicoleta Tudorache

INTERVIU

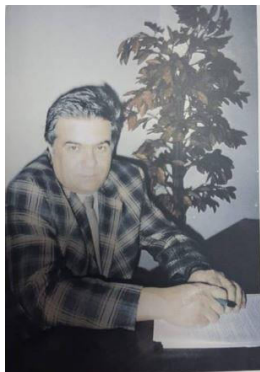
Din dorința de a afla cum s-a schimbat școala noastră de-a lungul timpului și cum era viața elevilor de altădată, ne-am gândit să pregătim câteva întrebări și să aducem în fața cititorilor amintirile câtorva dintre foștii elevi, așa că am pregătit întrebările și...iată ce am aflat!

- 1. Vă rugăm să vă prezentați mai întâi!*
- 2. În ce perioadă ați fost elevul/ eleva școlii din Poiana Țapului?*
- 3. Cum arăta școala atunci? Ce vă amintiți?*
- 4. Care este cea mai frumoasă amintire din anii petrecuți în această școală ?*
- 5. Ați avut vreun model care v-a călăuzit pașii ? A fost unul dintre profesori sau o altă persoană ?*
- 6. Dacă ați putea da timpul înapoi, în ce clasă v-ați întoarce și de ce?*
- 7. Un sfat/gând pentru actualii elevi ai școlii ?*

Mulțumim,

Elevii clasei a IV-a,
coordonăți de prof. înv. primar, **Daniela Dogaru**

Interviu - AMBROZIE OCTAVIAN

Mă numesc Octavian Ambrozie și sunt născut în Poiana Țapului, unde revin periodic, în casa în care am copilărit.

Am fost elev al Școlii Generale din Poiana Țapului, care în prezent se numește Școala „Regina Elisabeta”, între anii 1960 – 1966, corespunzător claselor I – VI, după care părinții m-au transferat la Școala Generală din cadrul Liceului Teoretic Bușteni unde, ulterior, am urmat și cursurile liceului.

Am avut șansa să fiu repartizat la clasa domnului învățător Teodor Daia, cadru didactic dedicat profesiei căruia i-am păstrat și îi păstrez un respect deosebit. Adevărat că ne mai și urechea din când în când, suficient să nu mai dăm ocazia pentru o nouă admonestare. Îmi amintesc că una dintre „urecheli” s-a datorat faptului că, împreună cu mai mulți colegi, am fugit de la ore și ne-am dus în „ceair”, undeva în spatele școlii, unde am și fost găsiți jucându-ne. Bineînțeles că a doua zi am fost convocați la școală împreună cu părinții cărora li s-au adus la cunoștință năzbâtiile noastre. Urecheala domnului învățător și pedeapsa primită de la părinți au constituit motive suficiente ca în următorii patru ani să nu mai chiulesc de la școală.

Îmi amintesc că am frecventat clasele I – IV în clădirea veche, cea placată cu piatră, situată vis – a – vis de școala actuală. Clasele V – VI le-am urmat în clădirea în care se țin cursurile în prezent. În acea perioadă rețin că s-a extins clădirea școlii cu tronsonul dinspre strada Crinului.

Am încă în memorie, pe domnii profesori Bădilă, fost director al școlii și Mezera, dirigintele clasei.

Domnul Bădilă ne-a predat geografia și științele naturii. Era „aprig la mânie” și, destul de des, ne dădea câte o „castană” pe creștetul capului ori de câte ori ne prindea cu lecțiile nepregătite.

Domnul profesor Mezera ne-a predat limba română și limba rusă. Era un bărbat bonom și rareori se supăra pe noi.

Cu certitudine mărturisesc că bazele educației și pregătirii profesionale s-au pus în primii ani de școală, atunci când s-a creat deprinderea de a învăța și de a citi zilnic, fapt la care nu am renunțat nici până în ziua de azi.

Pe cât erau de severi profesorii la ore, pe atât erau de apropiați și protectori în activitățile extrașcolare organizate de școală, activități cultural – artistice, sportive, excursii etc.

În anul 1973 am fost admis la Facultatea de Drept din București, în condițiile în care am fost peste 10 candidați pe un loc. Materiile la care am susținut examenul de admitere au fost istoria și filozofia predate, în liceu, de profesorii Stănescu și „Lagarder”, profesori care au avut o înrâurire determinantă asupra orientării mele profesionale. De altfel, în clasa a XII-a, am și obținut locul I la olimpiada de filozofie – faza județeană.

Am absolvit facultatea obținând, în ultimul an, una din cele patru burse republicane. M-am clasat pe locul III la repartiția guvernamentală a absolvenților tuturor facultăților de drept din țară.

În aceste condiții am optat să devin procuror urcând ierarhic până la Serviciul Special de Anchetă din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție din cadrul căruia, în anul 1992, am trecut în avocatură, profesie pe care o practic și în prezent.

Sunt doctor în drept, absolvent de cursuri post-doctorale. Din punct de vedere profesional mi-am dedicat viața adevărului și numai adevărului.

Am avut șansa să îmi urmez vocația. Mărturisesc că nu am reușit din primul an la examenul de admitere la Facultatea de Drept din București – sesiunea din iulie 1972. Am reușit în sesiunea din septembrie 1972 dar, întrucât nu m-am împăcat cu gândul să urmez cursurile secției administrative, am preferat să rămân acasă, să lucrez și să mă pregătesc mai bine pentru anul următor. Eforturile mele și ale părinților care m-au susținut permanent din toate punctele de vedere au fost încununuate de succes prin reușita mea la sesiunea din iulie 1973 la secția juridică, așa cum mi-am dorit încă din liceu.

Nu știu dacă sunt cel mai în măsură să vă dau sfaturi dar, cu siguranță, trebuie să urmați sfaturile și îndrumările profesorilor și învățătorilor voștri, să-i respectați și să nu ezitați să vă consultați cu ei în orice problemă. Într-un fel, învățătorii și profesorii voștri sunt un fel de părinți spirituali care lucrează cu dragoste la formarea voastră.

Interviu - LIVIU CHIȚU

Mă numesc Liviu Chițu și sunt actor. Am fost elevul Școlii Gimnaziale „Regina Elisabeta” în perioada 1996-2004.

...Îmi amintesc cum încercam să traversez holul mare pentru a ajunge la clasa fratelui meu. Cine învăța într-una din clasele care nu erau pe holul principal nu avea voie să ajungă aici. Accesul se făcea pe intrările laterale, prin față intrând doar cadrele didactice. Așa că de fiecare dată, cu emoții,

pândeam la colț ca să nu fiu prins și, atunci când ajungeam la destinație, inima îmi bătea foarte tare. Era distractiv să mă aventurez în astfel de curse cu obstacole!

Întotdeauna mi-a plăcut locul unde e amplasată școala, între parc și o mică pârție de săniuș. Interiorul școlii nu era tocmai interesant, ci mai degrabă obișnuit, asemănător tuturor școlilor din vremea respectivă.

Am multe amintiri, dintre care cele mai multe sunt plăcute. Am făcut sau am asistat la multe năzbâtii în cei 8 ani petrecuți la școală. Cea mai frumoasă amintire, însă, rămâne prima vizită în laboratorul de biologie. Cred că eram în clasa a 4-a. Am văzut pentru prima dată animale împăiate, iar mai apoi am privit printr-un microscop o foaie de ceapă. A fost extraordinar ! Nu mai voiam să plec niciodată din acel loc minunat! Trecuseră câteva luni și noi încă ne rugam de învățătoare să ne ducă din nou în laborator.

Nu am avut modele. Cred că nici acum nu am. Asta pentru că întotdeauna mi-am dorit să urmez o cale proprie, chiar dacă nu aveam siguranța că e bună. Mi-au plăcut orele domnului Ostroveanu, profesor de limba română. Preda într-un stil nonconformist, așa că nu mă plictisea niciodată.

Dacă m-aș putea întoarce în timp, m-aș întoarce în clasa I. De ce? Pentru că eram mici și drăguți, ne jucam tot timpul și nu aveam niciun fel de griji. Școala era tot un loc de joacă, doar că puțin mai organizat decât la grădiniță. În plus, avea și un teren de sport unde petreceam cel mai mult timp. Atunci am început să înțeleg de ce e importantă disciplina și ce înseamnă respectul față de ceilalți.

Un sfat ? Puneți întrebări! Orice, oricui, oricum! Să nu vă fie frică pentru că nu știți! Întrebați și veți afla ! Iar dacă răspunsul primit nu e satisfăcător, verificați întrebând o carte, un site pe internet, un prieten, ș.a.m.d. Cunoașterea e adevărata bogăție !

Interviu - RALUCA STRĂMĂTURARU

Numele meu este Raluca Strămăturaru și sunt componentă a Lotului Național de Sanie al României. În decursul celor 20 de ani de când practic acest sport, am participat la numeroase concursuri naționale și internaționale, plus trei ediții de Jocuri Olimpice, cel mai bun rezultat obținut fiind, de departe, locul 7 la Jocurile Olimpice de la PyeongChang din Coreea de Sud .

În spatele acestor rezultate stau, fără îndoială, anii de școală care m-au ajutat să fiu cine sunt ca și om și fără de care nu aș fi ajuns pe o treaptă atât de sus a carierei de sportiv.

Perioada în care am fost eleva școlii a fost între anii 1991 și 1999.

Având în vedere perioada îndelungată care a trecut de la terminarea ciclului gimnazial, școala pe care eu am urmat-o era un pic mai diferită față de cea existentă astăzi. Cea mai mare diferență pe care mi-o amintesc este faptul că, pe atunci, școala dispunea de încă două anexe, una era pentru a adăposti două clase, inclusiv clasa în care învățam și cealaltă adăpostea laboratorul de biologie și sala de sport. În al doilea rând, stilul modern al școlii de astăzi este, în mod evident, un atu pentru actualii elevi.

Dacă ar fi să dau timpul înapoi, cred că anul de școală care mi-a stârnit cele mai multe emoții este clasa întâi. Imaginea primilor colegi, a doamnei învățătoare, a manualelor care ne așteptau în bănci și a uniformei apretate îmi stârnesc și astăzi emoții puternice.

Modelul care mi-a călăuzit mereu pașii și care a reprezentat un sprijin necondiționat au fost și încă sunt părinții mei. Mama și Tata au fost întotdeauna alături de mine, m-au sprijinit în toate deciziile pe care le-am luat și, fără călăuzirea și dragostea lor necondiționată, nu aș fi ajuns niciodată unde sunt astăzi!

Dacă aș avea posibilitatea de a da timpul înapoi, m-aș întoarce, fără îndoială, în clasa I. După cum am menționat anterior, dintre toți anii petrecuți în Școala Gimnazială „Regina Elisabeta”, clasa I a reprezentat perioada cu cea mai mare încărcătură emoțională. Teamă de necunoscut combinată cu euforia unui nou început au întipărit adânc în mintea mea amintiri pe care nu le voi putea uita niciodată..

După cum am spus, pentru mine școala a reprezentat o etapă esențială pe parcursul carierei mele atât ca sportiv dar, mai ales, ca și om. Astfel, îi îndemn pe toți elevii să fie perseverenți și să trateze cu seriozitate fiecare zi, fiecare clipă petrecută la școală, întrucât doar așa își pot descoperi adevărata pasiune, la fel cum am făcut-o eu !

În plus, gândește-te că nu vei mai avea niciodată plăcerea să trăiești aceste momente minunate !

Interviu - MARIA ROTH

Numele meu este Maria-Margareta Roth și am fost eleva Școlii „Regina Elisabeta” în perioada 1997-2006.

În ansamblu, școala arăta exact ca și acum, însă nu era la fel de modern și bine echipată ca în prezent. De altfel, la scurt timp după începerea clasei a II-a, școala a intrat în reparații. S-a început cu corpul central, iar apoi acestea s-au extins la celelalte corpuri. Când am plecat de pe băncile școlii, reparațiile erau pe sfârșite.

Amintirile mele sunt legate preponderent de corpul din dreapta ansamblului central, acolo unde, la parter, am urmat clasele V-VIII.

Nostalgia mă coplește și o mulțime de amintiri îmi revin în minte, mai vii ca niciodată. Să aleg una dintre ele ar fi o misiune mult prea grea, dacă nu chiar imposibilă.

Nu voi putea uita niciodată emoțiile din prima zi de școală, alergatul și jocurile din timpul pauzelor care se lăsau adeseori cu

ruptul uniformelor, liniile bine trasate cu creionul pe mijlocul băncii cu scopul de a-i arăta colegului „jumătatea” lui de bancă, înghiontelile care interveneau atunci când unul dintre noi depășea acea delimitare, notele simbolice de „4” la purtare pentru rămasul în parc după terminarea orelor, completarea înverșunată a oracolelor (și descoperirea lor de către profesori!), pedepsele la matematică de a scrie de 100 de ori fiecare teoremă pe care nu o știam, dansurile și pregătirile pentru serbările de sfârșit de an școlar, banchetul din clasa a VIII-a și, nu în ultimul rând, ultima citire a catalogului.

Nu pot spune că pe parcursul anilor petrecuți la școală sau la liceu am avut un model. Un model aveam să întâlnesc mult mai târziu, în anul III de facultate. Lipsa unui sistem de referință până la acea vârstă nu se datorează faptului că în jurul meu nu erau persoane demne de urmat (din contră!), ci pentru că nu atinsesem un anumit nivel de autocunoaștere, nu conștientizasem importanța unui model de urmat în viață... unii oameni au norocul să îl identifice încă de la o vârstă fragedă, alții mai târziu, iar unii niciodată. Fericiți sunt cei ce și-l descoperă de la o vârstă fragedă!

Cu toate acestea au fost unele calități pe care le-am apreciat în mod special la dascălii din PoianaȚapului și spre care am ținut de-a lungul carierei. Sper ca într-o bună zi să pot avea măcar o fărâmă din răbdarea și optimismul doamnei învățătoare Daniela Dogaru ori din inteligența și puterea de caracter a doamnei profesoare Tudorache Nicoleta. Îmi doresc ca niciodată să nu uit lecțiile de demnitate, verticalitate, eleganță și stil oferite de doamna dirigintă TheoDora Crâznic. Aspir ca până la sfârșitul vieții să dobândesc măcar 10 la sută din cultura generală a profesorului de geografie, domnul Gherman, și, de asemenea, ca într-o bună zi să pot vorbi despre activitatea mea cu aceeași pasiune cu care ne vorbea domnul profesor de istorie Mircea Albert despre diverse bătălii. Sunt OAMENI FRUMOȘI, adevărați profesioniști, cu o misiune aproape imposibilă, aceea de a modela una dintre cele mai grele materii - cea cenușie.

Dacă aș putea da timpul înapoi, cu siguranță m-aș întoarce în clasa a IV-a. De ce? Pentru că este momentul în care începi să conștientizezi puțin lumea din jurul tău, modul în care te raportezi la ceilalți, precum și prioritățile tale. Ești la finalul unui ciclu de care încă te bucuri, dar ești totuși nerăbdător și curios în ceea ce privește viitorul. Nu același lucru se întâmplă și în clasa a VIII-a atunci când ai mult prea multe emoții și incertitudini cu privire la examenele de admitere și liceul pe care îl vei urma.

Bucurați-vă de fiecare moment din plin! Sunt unii dintre cei mai frumoși ani din viața voastră! Învățați, citiți, formați-vă o cultură generală, descoperiți-vă pasiunile și perfecționați-vă continuu pentru că, într-un final, tot efortul vostru va fi răsplătit!

Și era august...

Era o zi de august a anului 2012. Primisem repartiția pentru școala din Poiana Țapului: **Regina Elisabeta**. Superb nume!

După o documentare prealabilă pe Google Map și înarmată cu decizia stampilată și parafată de ISJ, am plecat spre noul post.

Cu cât mă apropiam de munte, peisajul mă fascina și mă făcea să visez (doar predau română!), așa că am ratat școala și am fost nevoită să apelez la îndrumarea unui localnic pentru a o găsi. De fapt, zărisem clădirea școlii printre brazii din fața parcului însă am confundat-o cu o vilă asemeni celor din jurul ei. Eu știam că trebuie să găsesc o clădire sobră, rece și impersonală, așa cum îi stă bine oricărui edificiu public.

Când am ajuns la poarta școlii am crezut că visez: la poalele Caraimanului, de pe vârful căruia veghează Crucea, într-o curte primitoare, plină cu flori multicolore care păreau oaze de culoare pe verdele crud al ierbii, se ridica clădirea școlii la fel de primitoare și de caldă ca soarele vesel al acelei zile de august.

Înaintam fascinată pe aleea curată care duce spre intrarea principală, privind albastrul imaculat al cerului pe fundalul căruia se profila silueta măreață a masivului Caraiman. Pe scările de la intrare erau mai multe persoane pe care nu le cunoșteam. Am salutat politicoș și-am îngăimat sugrumată de emoție și amețită de frumusețea locului *Eu predau română*. În acel moment, fețele întrebătoare care mă priveau s-au luminat și am simțit, din nou, un val de căldură, de data aceasta sufletească, care mă înconjură. A fost prima întâlnire cu viitorii mei colegi.

Am pășit în școală și, când credeam că am văzut totul, am dat cu ochii de tabloul impunător al Reginei Elisabeta care domină holul principal al școlii. Privirea reginei mi-a pătruns până în ultima celulă. Era ca un mesaj, care pentru mine a sunat cam așa: *Să te ridici la înălțimea acestui loc!*

Cu respirația tăiată, am intrat în cancelarie și m-am așezat pe un scaun. Am avut senzația că sunt asemeni unei piese dintr-un puzzle care și-a găsit locul după mult timp.

Au trecut șase ani și încă simt că acesta este locul meu, încă simt căldura acelei zile de august în fiecare clipă pe care o petrec în această școală. Muntele, copiii, școala, și mai ales colegii îmi arată că fiecare zi se poate trăi frumos.

Și era august...și acum este în fiecare zi!

Trecut-au anii...

Se spune că unii dascăli influențează viața tinerelor vlăstare mult timp după terminarea școlii. Eu cred că se poate și invers. Sunt aproape șase ani de când predau la școala *Regina Elisabeta*. Dintre cei 28 de ani de muncă, acești șase ani au fost cei mai frumoși. Deși traversăm o perioadă agitată din punct de vedere economic, munca în această școală mi-a adus liniștea sufletească. Aici am înțeles ce spunea Mihail Sadoveanu în legenda din romanul *Baltagul*:

La urmă, au venit și muntenii ș-au îngenuncheat la scaunul împărăției. Domnul-Dumnezeu s-a uitat la ei cu milă:

— *Dar voi, necăjiților, de ce ați întârziat?*

— *Am întârziat, Prea slăvite, căci suntem cu oile și cu asinii. Umblăm domol; suim poteci și coborâm prăpăstii. Așa ostenim zi și noapte, tăcem, și dau zvon numai tălăncile. Iar așezările nevestelor și pruncilor ne sunt la locuri strâmte între stânci de piatră. Asupra noastră fulgeră, trăsnește și bat puhoaiete. Am dori stăpâniri largi, câmpuri cu holde și ape line.*

— *Apoi ați venit cei din urmă, zice Domnul cu părere de rău. Dragi îmi sunteți, dar n-am ce vă face. Rămâneți cu ce aveți. Nu vă mai pot da într-adaos decât o inimă ușoară ca să vă bucurați cu al vostru.*

Această inimă ușoară a oamenilor de la munte m-a făcut să nu mai pot sta departe de acest loc minunat. Cumva, copiii de aici au păstrat copilăria autentică. Este un adevărat privilegiu pentru un profesor să aibă asemenea copii la clasă în zilele noastre. În această școală meseria de dascăl este, încă, respectată. Am reînvățat de la acești copii fericirea pe care o găsești în lucrurile simple: o rază de soare ivită de după nori, fascinantul dans al fugilor de nea, un curcubeu pe care ai senzația că te poți urca. Sunt lucruri simple, într-adevăr, neînsemnate pentru trăitorii acestor vremuri, dar ele sunt singurele care ne fac cu adevărat fericiți. Așadar, acești copii mi-au influențat viața în bine.

Am mai găsit aici o mână de oameni inimoși, care-și iubesc meseria. Dascălii acestei școli sunt DASCĂLI în adevăratul sens al cuvântului. Așa cum spune Sadoveanu, acești oameni au o inimă ușoară, un suflet cald și o blândețe aparte. Sunt colegii mei cărora le port un respect profund pentru tot ce mi-au oferit de-a lungul acestor ani minunați.

Trecut-au anii... și sper să treacă încă mulți alături de acești oameni adevărați !

prof. **Ștefania Lucescu**

...august 2014...

După o experiență de 15 ani într-un colegiu de prestigiu din Călărași am fost nevoită, în urma unei conjuncturi favorabile zic eu de acum, să-mi schimb locul de muncă (nu și profesia!). Astfel, din acel an școlar, sunt titularul catedrei de matematică de la Școala “Regina Elisabeta” din Bușteni. Nu sunt un artizan al cuvintelor, dar pot să aștern acum câteva care să evidențieze gândurile mele la un nou început de drum, gânduri pe care de altfel mi le-am exprimat și până acum cu diverse ocazii.

Știm cu toții că emoțiile sunt foarte mari atunci când mergi într-un loc necunoscut și întâlnești oameni care te privesc curioși. Numai că emoțiile mele au trecut brusc când am văzut cadrul natural în care este amplasată școala (amprenta regalității!). Este un peisaj de poveste care te încarcă cu energie în fiecare dimineață, care îți dă sentimentul (din ce în ce mai rar întâlnit!) că mergi cu plăcere la locul de muncă.

Școala este mică, dar foarte cochetă. Acum, când scriu aceste rânduri, înțeleg și de ce. Căldura cu care am fost eu primită (și pentru care mă înclin respectuos) de colectivul de cadre didactice de aici se revarsă și asupra atmosferei de lucru din instituție. O atmosferă calmă și liniștită, propice studiului, în care toți cei implicați își fac datoria așa cum știu și pot mai bine. Eu am catalogat-o ca ireproșabilă și recunosc că este prima dată când întâlnesc așa ceva, deși am călcat pragul multor școli din țară.

Am descoperit, în timp, atenția deosebită a autorităților locale pentru buna desfășurare a demersului școlar. Spațiile exterioare sunt foarte frumos amenajate, interioarele sunt dotate cu toate cele necesare, iar elevii primesc periodic rechizite, cadouri și recompense. Sunt foarte puține locuri în care se întâmplă toate aceste lucruri. Cred că din acest motiv atât elevii cât și părinții lor au înțeles să colaboreze frumos cu noi toți. Asta pentru binele copiilor care sunt pur și simplu minunați, obținând rezultate la învățătură și nu numai, comparabile cu cele din școli mult mai mari. Sper ca experiența mea să ajute și cu toată energia să reușim împreună să ducem renumele școlii mai departe.

prof. Georgeta Cioboată

Crucea de pe Caraiman

Istoria unui monument

În 1928, la inaugurarea sa, „Crucea de pe Caraiman“, ridicată la altitudinea de 2291 m, era cea mai înaltă structură metalică situată într-o zonă montană. În timp, imaginea acestui monument unic în Europa prin amplasament și prin dimensiuni a devenit extrem de cunoscută.

Din punct de vedere istoric ce știm astăzi despre „Cruce“?

Ne sunt cunoscute numele unor personalități din domeniile arhitecturii și construcțiilor din primele decenii ale secolului XX care s-au implicat în realizarea acestui monument unic în Europa. Astfel, ne este cunoscut faptul că întregul proiect al ansamblului a fost opera arhitecților români Georges Cristinel și Constantin Procopiu. Nu trebuie trecută cu vederea nici activitatea lucrătorilor din cadrul a două secții de linii (L1 și L5) aflate în subordinea Direcției Generale C.F.R. Istoria a reținut și sprijinul acordat de frații Schiel care au pus la dispoziția constructorilor funicularul fabricii de hârtie din Bușteni. Cu ajutorul acestei instalații a fost transportată mare parte din elementele metalice necesare ridicării „Crucii“. Comunitatea locală s-a implicat în rândul-i : locuitorii Bușteniului și-au folosit atelajele și animalele de povară pentru a urca până pe platoul Bucegilor restul materialelor necesare construcției soclului pe care se înalță monumentul.

Pe 14 septembrie 2018 s-au împlinit 90 de ani de la inaugurarea și sfințirea Crucii de pe Caraiman.

Legenda spune că monumentul a fost realizat după ce Regina Maria a visat Munții Bucegi însângerați și a dorit să construiască crucea **“întru slava și memoria eroilor prahoveni căzuți în Primul Război Mondial, 1916 -1918, pentru apărarea patriei”**. Crucea a fost ridicată între anii 1926 și 1928 în vârful Muntelui Caraiman, către Valea Seacă, la aproape 2300 m altitudine.

Împreună cu Regele Ferdinand al României a decis ca monumentul să poată fi văzut de la o distanță foarte mare, ocupându-se personal de realizarea și finalizarea lucrării.

Cel mai des întâlnit în documentele oficiale aflate în colecțiile Arhivelor Naționale ale României e numele de **„Monumentul Eroilor“**, în timp ce în limbajul cotidian s-a păstrat, încă din anul 1933, titlul de „Crucea de pe Caraiman“.

Crucea Eroilor are 28 metri înălțime cu două brațe de 7 metri fiecare și e așezată pe un soclu din beton de 8 metri, construit cu 2 ani mai târziu, în 1930. A fost inaugurat și sfințit pe 14 septembrie 1928, de Sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci.

Crucea de pe Caraiman este, practic, “soră” cu Turnul Eiffel din Paris și asta pentru că cele două monumente au fost construite din același oțel produs la Reșița și cu aceeași tehnologie superioară.

prof. Șandru Petre Florin

Iubind natura, te iubești pe tine!

Un proiect despre ...viață

Scopul proiectului derulat în prezent la Grădinița Poiana Țapului este de a oferi fiecărui individ posibilitatea de a manifesta o atitudine personală responsabilă față de mediul în care trăiește, finalitatea fiind formarea unui comportament adecvat prin derularea de acțiuni concrete de protecție a naturii și conștientizarea interdependenței dintre calitatea mediului și calitatea vieții. De asemenea, proiectul urmărește și înțelegerea modului de funcționare, de apariție a problemelor legate de mediu și de rezolvare a acestora, dezvoltarea unor responsabilități personale și civice ale copiilor, conștientizarea necesității protejării mediului, precum și încurajarea copiilor pentru a deveni factori activi ai ocrotirii naturii, acționând și modificându-și propriul stil de viață, precum și pe cel al persoanelor din jur.

Comportamentele și convingerile formate copiilor la o vârstă cât mai fragedă sunt cele care se păstrează cel mai bine, de aceea în educația realizată în grădiniță trebuie să pornim de la interesul firesc al copiilor pentru plante și animale, pentru ceea ce reprezintă, în general, natura pentru ei.

Dacă ne întrebăm ce șansă are educația pentru mediu într-o lume mânăată de interese materiale și ce efecte ar avea, nu trebuie să fim părăsiți de optimism, ci trebuie să fim convinși că, începută de la cea mai fragedă vârstă, educația ecologică are șanse mari. Cei mici trebuie să înțeleagă că pe pământ există interdependență între populația umană și nenumăratele specii de plante și animale, între societate și ciclurile biologice din natură. Aceasta se poate face atât prin

lecțiile de la educarea limbajului, cunoașterea mediului, educație artistico-plastică, cât și prin activitățile extracurriculare speciale. Trebuie să-i ajutăm să înțeleagă necesitatea cuceririlor științei și tehnicii care nu trebuie să devină dușmani ai naturii, ci în concordanță cu aceasta, pentru a păstra resursele și, de asemenea, necesitatea exploatareii judicioase a pădurilor, a bogățiilor solului și subsolului, pentru a păstra frumusețile naturale ale munților, curățenia apelor, a aerului, atât de necesare plantelor, animalelor și, implicit, omului.

Observarea naturii și a frumuseților ei este esențială la această vârstă, mai ales datorită faptului că ne aflăm în era vitezei și a tehnologiei. Părinții fără timp neglijează contactul direct al copiilor lor cu natura, uitându-i în fața calculatorului sau televizorului. De aceea, grădinița, prin activitățile de observare și nu numai, îi ajută să cunoască natura, mediul înconjurător. Copiii sunt cel mai ușor de convinși de importanța ecologiei, iar prin ei avem speranța că și părinții se vor convinge de asta. Aproape oricărui părinte îi pasă de ceea ce face copilul său și îl ascultă. Se face, așadar, educația celor mari, prin intermediul celor mici! Activitățile acestea vor avea un efect deosebit în educația lor, în mintea lor, în viața lor. Nu ai cum să nu te îndrăgostești de natură, cunoscând-o la modul acesta frumos, cunoscând-o de aproape! Oamenii care o distrug o fac din lipsă de educație, din necunoaștere. Și nu vorbim numai de gunoi, ci de relația cu natura, de cum te porți când îți faci o casă, când faci un drum, când arzi un foc, când îți scrii numele pe pietre, pe copaci... Oamenii aceștia nu știu că unele lucruri nu se fac. Pur și simplu nu se fac!

...De aceea avem nevoie de copii care să-i învețe ce-i bine !...

Mulțumim partenerilor, colaboratorilor, prietenilor care ni s-au alăturat în acest proiect: Administrația Parcului Natural Bucegi, Grădinița "Cezar Petrescu" Bușteni și, nu în ultimul rând, părinților și bunicilor "Prichindeilor" și "Voiniceilor"!

prof. învă. preșcolar, **Mădălina Dobre** și prof. învă. preșcolar, **Carmen Buffi**

Să râdem puțin!

--Mamă, m-a bătut tata de două ori azi, nu știu ce a avut!
-- Păi de ce ?!
-- Prima oară când i-am arătat carnetul de note și a doua oară când i-am spus că e al lui de când era elev !...

Un copil îl întreabă pe tatăl său :
--Tată, tu poți să scrii pe întuneric ?
--Nu știu, să încerc !
-- Bine, atunci stinge lumina și semnează-mi și mie carnetul de note !

--Poți să-mi arăți carnetul de note ?
-- Nu, tătice, i l-am împrumutat lui Gigel, vrea să își sperie părinții cu el !

Profesorul :

--Georgică, poți să îmi spui cât fac o optime plus o treime ?
--Exact nu știu, domnule profesor, dar prea mult n-are cum să fie !

Învățătorul dă clasei de scris o compunere despre un meci de fotbal.

După câteva minute, Costel a și terminat-o.

Învățătorul citește : „Din cauza unei ploi torențiale, meciul nu a mai avut loc !”

Profesorul, cu severitate :

--Sper, Ionuț, că n-am să te mai prind copiind de la colegul tău !
--Sper și eu, domnule profesor !

--Dragul meu, lucrarea ta este foarte bună, dar seamănă cuvânt cu cuvânt cu lucrarea colegului tău de bancă, Ionel. Ce ar trebui să cred ?!

--Că și lucrarea lui Ionel este foarte bună, domnule profesor !

Gigel reclamă acasă că doamna învățătoare îl persecută. Exasperat, tatăl se duce la școală să o întrebe pe învățătoare ce se întâmplă.

-- Cum așa? se miră aceasta. Gigel, ia vino aici! Cât fac 7x6?

Gigel:

-- Ai văzut, tată? Iar a început!

Gigel se duce la magazin și spune vânzătoarei:

- Vreau să cumpăr 2 kg zahăr cu 2 lei și 20 bani/ kg și 1 litru de ulei de 3 lei și 50 bani. Câți lei trebuie să vă dau?
- 7 lei și 90 de bani, răspunde vânzătoarea.
- Dacă am o hârtie de 10 lei, ce rest voi primi?
- 2 lei și 10 bani, răspunde vânzătoarea amabilă.
- Am terminat și tema la matematică! exclamă fericit Gigel.

Ionele, spune- mi, ce este predicatul?

-- V-aș spune cu plăcere, doamna învățătoare, dar nici eu nu știu!

- Doamna învățătoare mi-a spus că nu ai răspuns azi la istorie. Ți s-a părut o întrebare grea?
- Nu întrebarea, ci răspunsul...

- În catalog ai un calificativ "Insuficient" la citire.De ce nu ți-l corectezi?
- Nu pot! Catalogul e mereu sub cheie...

După vacanța de Paște, învățătoarea îi întreabă pe copii:

- Ce fapte frumoase ați făcut în vacanță, copiii?
- Eu am ajutat o bătrânică să treacă strada!
- Și eu l-am ajutat pe Ionel să treacă bătrânică strada!
- Și eu i-am ajutat pe Gigel și pe Ionel să treacă bătrânică strada!
- Dar de ce a fost nevoie de atâția copii?
- Fiindcă bătrânică nu voia să treacă strada...

Gigel se întoarce supărat de la școală. Tatăl îl întreabă:

- De ce ești supărat, Gigele?
- Cum să nu fiu supărat dacă iar mi-ai greșit tema?

- Doamna învățătoare, vă anunț că Andrei este bolnav și nu poate veni azi la școală!
- Dar cu cine vorbesc?
- Cu tatăl meu, desigur!

Profesoara de geografie spune copiilor:

- Copii, paralela de 45 de grade trece pe la noi prin țară.
- Un elev curios:
- Pe la ce oră?

Un copil plângea pe holul școlii. Învățătoarea îl întreabă:

- De ce plângi?
- Un copil mi-a dat jos plăcinta!
- A fost cu intenție?
- Nu, cu brânză!

Pagina poveștilor curate

Ce înseamnă să ai un prieten bun

Povestea spune că doi buni prieteni mergeau împreună prin deșert. La un moment dat, în timpul călătoriei, cei doi au început să se certe și unul dintre ei i-a tras o palmă peste față celuilalt.

Cel care a fost lovit s-a simțit rănit și, fără să îi spună nimic prietenului său, a scris un mesaj pe nisipul din fața sa: "Astăzi cel mai bun prieten al meu m-a plesnit peste față."

Cei doi și-au continuat călătoria până când au ajuns într-o oază unde era apă și au decis să facă o baie ca să se răcorească. Cel care mai devreme fusese lovit de prietenul său a rămas blocat acum în mărul adânc și a început rapid să se scufunde în apă, dar prietenul său i-a sărit imediat în ajutor și l-a salvat de la înec. După ce a fost salvat de la înec, acesta a scris pe o piatră: "Astăzi cel mai bun prieten mi-a salvat viața."

--După ce te-am lovit ai scris în nisip și acum, ai scris pe piatră. De ce?

Prietenul său îi răspunde:

--Atunci când cineva ne rănește, ar trebui să scriem acest lucru doar pe nisip unde vântul iertării poate șterge totul. Dar când cineva face ceva bun pentru noi, ar trebui să scriem acest lucru pe o piatră ca vântul să nu poată șterge niciodată ce am scris.

Morala: Nu pune preț pe lucrurile pe care le ai în viață, pune preț pe cei pe care îi ai lângă tine...

Cartofii, ouăle și boabele de cafea

O fetiță i se plângea, într-o zi, tatălui său cât de grea este viața ei și îi povestea despre greutățile pe care trebuie să le depășească zi de zi. Era obosită să se tot lupte și avea impresia că, atunci când reușea să rezolve o problemă, o alta nouă apărea.

Tatăl său, care era bucătar de meserie, a luat-o pe fiica sa în bucătărie. Bărbatul a umplut trei vase cu apă și le-a pus pe foc. Când apa din cele trei recipiente a început să fiarbă, tatăl a pus în una cartofi, în alta ouă și în cea de-a treia boabe de cafea, apoi le-a lăsat pe foc fără să îi zică nimic fiicei lui. Fata se întreba mirată care este rostul experimentului.

După 20 de minute, tatăl a oprit focul și a scos din apă cartofii, ouăle, iar cafeaua a turnat-o într-o ceașcă.

--Dragă mea, ce vezi? a întrebat-o pe fetiță.

--Cartofi, ouă și cafea, a răspuns fata.

--Uita-te mai atentă, atinge cartofii !

Fata a pus mâna pe cartofi și a văzut că sunt moi. Apoi, a spart ouăle și a constatat că sunt tari. În final, tatăl i-a spus să soarbă din ceașca de cafea. Imediat aroma cafelei i-a adus fetei un zâmbet mare pe față.

--Tată, ce înseamnă toate acestea? a întrebat fiica.

Tatăl i-a explicat atunci că atât cartofii, cât și ouăle și boabele de cafea au făcut față aceleiași adversități, apa fiartă. Și fiecare a reacționat diferit: cartoful s-a făcut moale, ouăle sunt tari, iar boabele de cafea erau unice, după ce au fost puse în apa fiartă, au schimbat apa în ceva ...nou.

--Tu care ești? întreabă tatăl. Când adversitatea îți bate la ușă, cum îi răspunzi? Ești cartof, ou sau boabă de cafea?

Morala: În viață, se întâmplă multe lucruri în jurul nostru, dar cel mai important este ce se întâmplă în interiorul nostru.

POVESTEA CELOR DOI LUPI

A fost odată un bătrân indian care și-a chemat nepoții în jurul său pentru a le spune o poveste. S-au așezat cu toții în jurul focului și bunicul a început să le spună povestea.

„Eu sunt câmpul de bătaie dintre doi lupi, unul alb și unul negru. Lupul alb este bun, blând și inofensiv. El trăiește în armonie cu tot ceea ce se găsește în jurul lui și nu se simte atacat atunci când nimeni n-a avut această intenție. Lupul bun luptă doar dacă e corect să o facă și când trebuie, pentru a se proteja pe el sau pentru a-și apăra familia. Are grijă de toți ceilalți lupi din haita sa și nu se comportă niciodată altfel decât este.

Dar în interiorul meu trăiește și un lup negru, iar acesta este foarte diferit. El este agitat, mânios, nemulțumit, invidios și temător. Până și cel mai neînsemnat lucru îl face să izbucnească într-o criză de furie. Se luptă cu toată lumea, tot timpul, fără niciun motiv. Nu poate gândi limpede, pentru că lăcomia de a avea mai mult, mânia și ura îl copleșesc. Dar este o mânie inutilă, dragilor, deoarece această mânie nu va schimba nimic. El caută ceartă oriunde merge și de aceea o găsește cu mare ușurință. Nu are încredere în nimeni și nu are prieteni adevărați.

Nepoții au stat tăcuți și înmărmuriți cu ochii la bunicul lor, când una dintre nepoțele l-a întrebat: „Bunicule, care dintre lupi va câștiga?”

Bunicul a zâmbit și nu a spus nimic pe moment, replicând după aceea: “Lupul pe care îl hrănesc cel mai des...”

Povestea mea, modelul meu, legenda mea personală...

Povestea mea, modelul meu, legenda mea personală...

Paulo Coelho spunea în "Alchimistul" că "fiecare om are o legendă personală"...

Noi toți avem un drum de parcurs, fie un drum drept, fie unul ocolit, care este presărat cu diferite personaje, care prind contur sau nu, în povestea noastră, care ne ajung la suflet mai mult sau mai puțin, care ne marchează existența, ne influențează și care uneori au o importanță majoră în legenda noastră personală...

În povestea mea am întâlnit oameni frumoși, buni, sensibili, profesioniști de la care am avut foarte multe de învățat. Important este faptul că am știut să îi recunosc, să îi apreciez și să îi iau drept model în propria mea poveste...

Unul dintre aceste personaje a fost reprezentat de profesoara mea de franceză, care mi-a fost și dirigintă în liceu ; mi-a fost mentor, model, acum îmi este colegă și prietenă. Am descoperit în modelul meu un profesionist, un dascăl dedicat, un om extrem de sensibil, care prin atitudine m-a făcut să iubesc limba lui Molière care, până atunci, mi se părea total indescifrabilă și de neînțeles. Acest model și-a pus o amprentă vizibilă în menirea mea, în legenda mea personală și în drumul meu, care nu a fost unul drept, ci unul ocolit, cu obstacole, dar foarte bine gândit, căci nimic din poveste nu a fost creat la întâmplare.

Cu trecerea timpului mi-a fost dat să întâlnesc un alt personaj, care mă aștepta la un popas, să acumulez o experiență cât pentru o viață întreagă. A fost un popas pe care mi l-am dorit și a fost reprezentat prin muncă în timpul vacanțelor studentești pentru a deveni mai puternică în drumul ocolit și în propria-mi legendă. Acest personaj a devenit un alt model în poveste, m-a învățat ce înseamnă punctualitatea, cât de mult reprezintă seriozitatea și cuvântul dat, cât este de important să ducem o sarcină la bun sfârșit și ce înseamnă de fapt responsabilitatea în drumul nostru. Sunt foarte recunoscătoare pentru faptul că am avut privilegiul de a sta atât de aproape de un al doilea model, de un titan al turismului pe care l-am întâlnit în poveste, care mi-a fost șef, mentor, și care astăzi îmi este o bună prietenă și o bună sfătuitoare în micile mele povești. Sunt extrem de mândră că și eu fac parte acum, la rândul meu, din povestea modelului meu.

Este extrem de important să avem modele, repere, ținte, obiective, zâmbet și pozitivism. Aceste lucruri le-am învățat de la mai multe personaje, pe care le-am întâlnit timp de 6 ani aproape într-o multinațională. O altă etapă din povestea mea, care m-a făcut să mă descopăr, care m-a îmbogățit la nivel uman, care mi-a dezvoltat abilitățile și cu ajutorul căreia am câștigat un mare bagaj necesar pentru a depăși toate obstacolele din povestea mea.

Bunica mea îmi spunea că și de la personajele care ne încarcă negativ avem ce învăța, și anume « Să NU fim niciodată ca ele, să nu încercăm negativ pe cei din jurul nostru. E mai ușor să ne facem plăcuți, să zâmbim și să facem lucruri bune ! », așa spunea bunica mea. Iată, un alt model din poveste, despre care voi scrie cu altă ocazie...

Acum sunt într-o altă poveste, într-o altă etapă, într-o altă epocă...mă îmbogățeste spiritual în fiecare zi, mă provoacă și mă face să fiu din ce în ce mai activă și mai receptivă, iar cu bagajul de modele și de experiențe pe care le-am întâlnit îmi voi continua povestea și legenda personală...

prof. Voicu Alina Iuliana

Să scriem un acrostih!

Centenaru-i special,
Entuziasm e-n țară iar,
Noi Unirea o sărbătorim,
Toți din lume o iubim!
Emoționați că vine această sărbătoare,
Ne adunăm pentr-o cântare!
Anul acesta-i mare adunare,
România-i cea mai tare!

Unirea e o sfântă sărbătoare,
Noi am așteptat această zi mare
Imnul națiunii cu toții îl cântăm,
Români de pretutindeni la horă ne-adunăm!
Eu am zece ani și România o sută
Ador însă să spun: iubesc că sunt româncă!

Strafaloea Annaisa

clasa a IV-a

ROMÂNII CU CARE NE MÂNDRIM

1. Diorama

Grigore Antipa este biologul român căruia i se datorează toate acele minunate diorame biologice de la muzeul ce-i poartă numele. La începutul secolului XX, acesta renovează și instalează Muzeul Național de Istorie Naturală și amplasează aici dioramele create de el, spații de expunere / vitrine tridimensionale ce reconstituie mediul natural și modul de viață al animalelor. Acestea prezintă animalele în diverse habitate, relațiile dintre ele sau dintre ele și mediu, felul în care acestea sunt organizate, precum și strategiile acestora de vânatoare și felul în care își amplasau cuiburile și vizuinele. Grigore Antipa a fost recunoscut și datorită descoperirilor sale în domeniul hidrobiologiei.

2. Cibernetică

Ștefan Odobleja stabilește ideile de bază ale ciberneticii pe care le prezintă apoi în cea mai importantă lucrare a sa, „Psihologia consonantistă”, apărută în două volume în 1938 și 1939.

Savantul român este recunoscut drept creatorul psihociberneticii și părintele ciberneticii generalizate, cu aplicare în toate ramurile științei, dorind să arate că originile ciberneticii se află în psihologie.

3. Avionul cu reacție

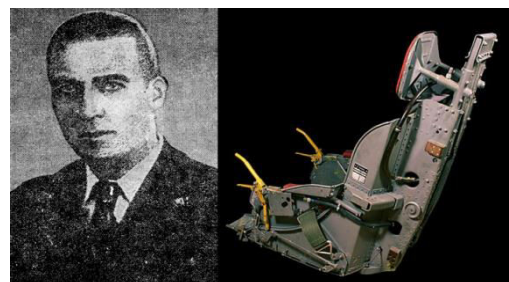
Henri Coandă este cunoscut în principal datorită avionului cu reacție inventat în 1910 și care, tot în același an, a fost prezentat la Expoziția Internațională de Aeronautică de la Paris. Roșu, fără elice, cu o plăcuță pe care scria „Coandă-1910”, având două aripi duble și un singur loc, avionul a stârnit interesul tuturor vizitatorilor, mai ales că era diferit de ceea ce ei numeau „avion” până atunci. În timpul expoziției a avut loc și primul zbor cu un avion echipat cu motor cu reacție datorită demonstrației accidentale a lui Henri Coandă. În timp ce el verifica motorul avionului, acesta și-a luat zborul și a aterizat forțat din cauză că Henri a pierdut controlul. În timpul testării, Henri a descoperit „efectul Coandă”, brevetat abia în 1934, efect ce se aplică la ventilatoare, aspiratoare, pompe de vid, sisteme de propulsie, atenuatoare de zgomot, compresoare, separatoare bifazice, dar și în domeniul medicinei, la crearea inimii artificiale.

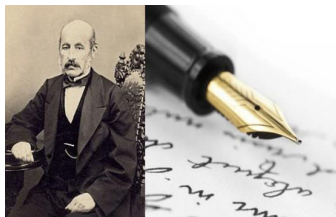
Pe parcursul vieții sale, Henri Coandă a avut invenții în domenii diferite: aeronautica, construcții, transporturi, industrie, medicină, biologie, protecția mediului.

5. Scaunul ejectabil

Pasionat de aviație și preocupat de siguranța aparatelor de zbor și a pasagerilor acestora, Anastase Dragomir inventează la începutul secolului XX o versiune timpurie a scaunului ejectabil, dar suficient de sofisticată, ce a fost testată cu succes atât în Franța, la 25 august 1929, cât și în România, pe aeroportul Băneasa, în luna octombrie a aceluiași an. Scaunul ejectabil era confecționat dintr-un scaun detașabil, prevăzut cu două parașute, ce putea fi catapultat vertical dintr-o aeronavă sau din orice alt tip de vehicul în caz de urgență.

6. Stiloul

Petrache Poenaru nu este numai cunoscut drept primul român care a călătorit cu trenul în 1831, ci și pentru invenția sa ce a revoluționat domeniul obiectelor de scris și care este folosită și în prezent de milioane de oameni. „Condeiu portăreț fără sfârșit, alimentându-se el însuși cu cerneală”, brevetat în 1827, este primul stilou modern inventat de Petrache Poenaru și precursorul stiloului inventat în 1863 de Brissant și Coffin și perfecționat 20 de ani mai târziu de către Watterman.

7. Vaccinul antiholeric

Ion Cantacuzino a pus la punct „Metoda Cantacuzino” sau metoda de vaccinare antiholerică ce se folosește și astăzi în țările unde apar cazuri de holeră. Tot datorită lui, vaccinarea împotriva febrei tifoide se realizează încă din 1912, iar România este a doua țară după Franța care a introdus în 1962 vaccinul BCG sau vaccinul antituberculos pentru nou-născuți.

8. Ingineria mecanică

Întemeietorul ingineriei mecanice în România, Teodor Drăgu, a introdus sistemul de frânare automată cu aer comprimat, iar în 1887, sistemul de încălzire cu abur a trenurilor, coordonând și construirea mai multor locomotive cu abur. Lui i se datorează, de asemenea, și prima folosire a combustibilului lichid la locomotive.

9. Nicolae Paulescu – insulina

Cu toții știm că diabetul este una dintre cele mai răspândite boli cronice, întrucât afectează aproximativ 5% din populația Globului, însă puțini știu că tratamentul acestuia se bazează pe invenția unui român.

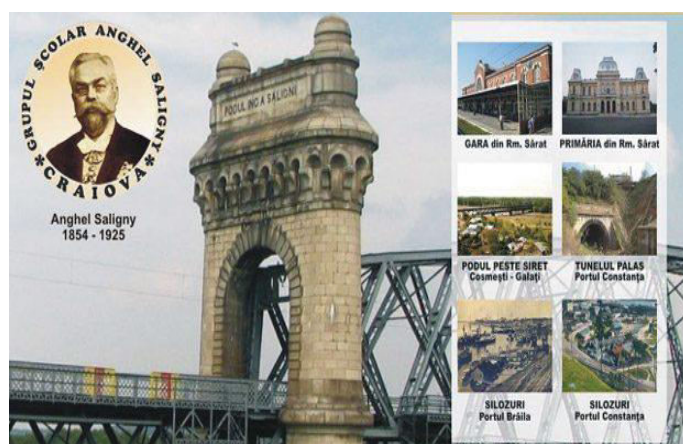
În 1921, Nicolae Păulescu, profesor la Facultatea de Medicină și Farmacie din București, a descoperit că nivelul glucidelor din organism este determinat de insulină, un hormon secretat de pancreas. În momentul în care nivelul insulinei din organism scade sau dispare complet, nivelul glucidelor crește și determină apariția diabetului.

Prin urmare, Paulescu a administrat insulină prin injecție bolnavilor de diabet, acesta devenind astfel unul dintre cele mai uzuale tratamente pentru această boală.

10. Anghel Saligny – Podul Anghel Saligny

Anghel Saligny este numele ultimei stații de metrou din București de pe magistrala 3, care este amplasată în apropierea Autostrăzii A2, București – Constanța. Alegerea nu a fost deloc întâmplătoare: în drumul spre Constanța, șoferii traversează Podul de la Cernavodă, inaugurat în 1987 în apropierea Podului Anghel Saligny.

Anghel Saligny a proiectat în perioada 1890-1895 podul care avea să-i poarte numele și care traversează Dunărea între localitățile Fetești și Cernavodă. Cu o lungime de 4087.95 metri, dintre care 1662 metri pe deasupra Dunării, podul a fost realizat la o distanță de 30 de metri deasupra nivelului apei. La final, a devenit cel mai lung pod din Europa și al treilea ca lungime din întreaga lume.

REZULTATE

TABEL NOMINAL CU ELEVII DE LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „REGINA ELISABETA”, BUȘTENI CARE AU OBTINUT PREMII LA CONCURSURILE ȘI OLIMPIADELE ȘCOLARE CU PARTICIPARE DIRECTĂ ÎN ANUL ȘCOLAR 2017-2018

NR. CRT	NUMELE ȘI PRENUMELE ELEVULUI	CLASA	PREMIUL	CONCURS	PROF. ÎNDRUMĂTOR
1	BUNEA ERIC	Pregătitoare	I	CONCURS JUDEȚEAN INCURSIUNI ÎN LUMEA BASMELOR ȘI POVEȘTILOR	BĂLAN LAVINIA
2	AKBAR SAMIRA	Pregătitoare	II	CONCURS JUDEȚEAN INCURSIUNI ÎN LUMEA BASMELOR ȘI POVEȘTILOR	BĂLAN LAVINIA
3	CONSTANTINESCU SARA	Pregătitoare	III	CONCURS REGIONAL SĂRBĂTORI DE SUFLET ALE ROMÂNILOR	BĂLAN LAVINIA
4	KUN ILDIKO	I	II	CONCURS JUDEȚEAN INCURSIUNI ÎN LUMEA BASMELOR ȘI POVEȘTILOR	GUZU DAN
5	COMAN ALICE	I	III	CONCURS JUDEȚEAN INCURSIUNI ÎN LUMEA BASMELOR ȘI POVEȘTILOR	GUZU DAN
6	TRICULESCU SOFIA	I	MENTIUNE	CONCURS JUDEȚEAN INCURSIUNI ÎN LUMEA BASMELOR ȘI POVEȘTILOR	GUZU DAN
7	VOICU AMIDALA	a II-a	I	CONCURS INTERJUDEȚEAN CELE MAI FRUMOASE VERSURI	BANU VICTORIA
8	GAVRILĂ REBECA	a II-a	I	CONCURS INTERJUDEȚEAN CELE MAI FRUMOASE VERSURI	BANU VICTORIA
9	JIPA ROBERTA	a II-a	I	CONCURS JUDEȚEAN INCURSIUNI ÎN LUMEA BASMELOR ȘI POVEȘTILOR	BANU VICTORIA
10	CONCIU REBECA	a II-a	I	CONCURS JUDEȚEAN SA PAȘIM ÎN LUMEA CUNOAȘTERII	BANU VICTORIA
11	MOISĂ ALEXIA	a II-a	I	FESTIVALUL LUMEA LUI FAT FRUMOS	BANU VICTORIA
12	COMAN ANDREI	a II-a	I	FESTIVALUL LUMEA LUI FAT FRUMOS	BANU VICTORIA
13	NISTORESCU RAREȘ	a II-a	MARELE PREMIU	FESTIVALUL LUMEA LUI FAT FRUMOS	BANU VICTORIA
14	VĂSII EDUARD	a II-a	MARELE PREMIU	FESTIVALUL LUMEA LUI FAT FRUMOS	BANU VICTORIA
15	EZARU SEBASTIAN	a II-a	MARELE PREMIU	FESTIVALUL LUMEA LUI FAT FRUMOS	BANU VICTORIA
16	SFICHI STEFAN	a II-a	I	FESTIVALUL LUMEA LUI FAT FRUMOS	BANU VICTORIA
17	MOISE IOANA		I	FESTIVALUL LUMEA LUI FAT FRUMOS	BANU VICTORIA
18	COSMOIU ANA-MARIA	a II-a	I	CONCURS JUDEȚEAN SA PAȘIM ÎN LUMEA CUNOAȘTERII	BANU VICTORIA
19	ECHIPA MOISE IOANA SFICHI ȘTEFAN COSMOIU ANA MARIA	a II-a	II	CONCURS REGIONAL SĂRBĂTORI DE SUFLET ALE ROMÂNILOR – DRAGOBETELE SĂRBĂTOAREA IUBIRII	BANU VICTORIA
20	CRISTEA VANESSA	a II-a	MENTIUNE	CONCURS JUDEȚEAN INCURSIUNI ÎN LUMEA BASMELOR ȘI POVEȘTILOR	BANU VICTORIA
21	BARBU DARIA	a III-a	I	ATELIER LITERAR PE TĂRĂMUL IMAGINAȚIEI	DOGARU DANIELA
22	DUȚĂ ALEXIA	a III-a	I	CONCURS JUDEȚEAN SĂRBĂTORI DE SUFLET ALE ROMÂNILOR	DOGARU DANIELA
23	MOISE DIANA	a III-a	I	MATEMATICA ÎN BASME ȘI POVEȘTI	DOGARU DANIELA
24	STRAFALOGEA ANNAISA	a III-a	I	CONCURS JUDEȚEAN INCURSIUNI ÎN LUMEA BASMELOR ȘI POVEȘTILOR	DOGARU DANIELA
25	ECHIPA DOGARU GIULIA LINCĂ ALEXA MORĂRESCU DAVID	a III-a	I	CONCURS REGIONAL SĂRBĂTORI DE SUFLET ALE ROMÂNILOR – DRAGOBETELE SĂRBĂTOAREA IUBIRII	DOGARU DANIELA
26	NEAÇȘU EDUARD	a III-a	PREMIUL SPECIAL II	FESTIVALUL LUMEA LUI FAT FRUMOS CONCURS JUDEȚEAN SA PAȘIM ÎN LUMEA CUNOAȘTERII	DOGARU DANIELA
			PREMIUL SPECIAL	FESTIVALUL LUMEA LUI FAT FRUMOS	

27	BUCUR SAMIR	a III-a	III	CONCURS JUDEȚEAN – MATEMATICA ÎN BASME ȘI POVEȘTI	DOGARU DANIELA
28	FETICU REBECA	a III-a	PREMIUL SPECIAL	FESTIVALUL LUMEA LUI FAT FRUMOS	DOGARU DANIELA
29	DAN KARINA	a III-a	I	FESTIVALUL LUMEA LUI FAT FRUMOS	DOGARU DANIELA
30	BANU EDUARD	a III-a	II	CONCURS REGIONAL POPAS ÎN UNIVERSUL CUNOAȘTERII	DOGARU DANIELA
31	DEMUTH ALEXANDRU	a III-a	II	CONCURS JUDEȚEAN – MATEMATICA ÎN BASME ȘI POVEȘTI	DOGARU DANIELA
32	OANCEA RAUL	a III-a	MENTIUNE	CONCURS JUDEȚEAN – MATEMATICA ÎN BASME ȘI POVEȘTI	DOGARU DANIELA
33	ȘUPEALA RAMONA	a III-a	MENTIUNE	CONCURS JUDEȚEAN ÎN LUMEA POVEȘTILOR	
34	ANDREI DENISA	a III-a	MENTIUNE	CONCURS REGIONAL SĂRBĂTORI DE SUFLET ALE ROMÂNILOR – DRAGOBETELE SĂRBĂTOAREA IUBIRII	DOGARU DANIELA
35	TRICĂ EDUARD	a IV-a	I	CONCURS JUDEȚEAN CĂLĂTORIE ÎN ȚINUTUL CUNOAȘTERII	BORZ ALINA
36	ANTON RADU	a IV-a	II	CONCURS JUDEȚEAN CĂLĂTORIE ÎN ȚINUTUL CUNOAȘTERII	BORZ ALINA
37	GĂRBĂCEA ALEXANDRA	a IV-a	III	CONCURS JUDEȚEAN CĂLĂTORIE ÎN ȚINUTUL CUNOAȘTERII	BORZ ALINA
38	ILIE RAREȘ	a IV-a	MENTIUNE	CONCURS JUDEȚEAN INCURSIUNI ÎN LUMEA BASMELOR ȘI POVEȘTILOR	BORZ ALINA
39	ALDEA ROBERT	a VI-a	MENTIUNE	Concurs național „ȘTIINȚE ȘI TEHNOLOGII” – GIMNAZIU ȘTIINȚIFIC	DRĂCEA LAVINIA
40	COMAN BIANCA	a VII-a	I	Concurs județean de limba franceză LIRE EN FETE	VOICU ALINA
41	STAIKU LIVIA	a VII-a	I	Concurs județean de limba franceză LIRE EN FETE	VOICU ALINA
42	DAN BIANCA	a VI-a	II	Concurs județean de limba franceză LIRE EN FETE	VOICU ALINA
43	BUNEA MARIA	a VI-a	II	Concurs județean de limba franceză LIRE EN FETE	VOICU ALINA
44	CONSTANTIN IONELA	a VII-a	II	Concurs județean de limba franceză LIRE EN FETE	VOICU ALINA
45	CRISTEA ANDREEA	a VII-a	II	Concurs județean de limba franceză LIRE EN FETE	VOICU ALINA
46	BORZ ANA-ALINA	a VII-a	III	Concurs COPIII ȘI BIOSFERA	LUCESCU ȘTEFANIA
47	BUNEA DENISA MARIA	a VII-a	III	Concurs național „ȘTIINȚE ȘI TEHNOLOGII” – GIMNAZIU TEHNIC	VOICU ALINA LUCESCU ȘTEFANIA
48	CIOBOATĂ GABRIELA	a VIII-a	I	Concurs județean de limba franceză LIRE EN FETE	VOICU ALINA
49	MÂNDRILĂ DENIS	a VIII-a	I	Concurs județean de limba franceză LIRE EN FETE	VOICU ALINA
50	ȘENCHER ANDREEA	a VIII-a	I	Concurs județean de limba franceză LIRE EN FETE	VOICU ALINA
51	TOMA ANITA	a VIII-a	I	Concurs județean de limba franceză LIRE EN FETE	VOICU ALINA
52	TOTPAL IULIA	a VIII-a	I	Concurs județean de limba franceză LIRE EN FETE	VOICU ALINA
53	DAN MARIA	a VIII-a	II	Concurs județean de limba franceză LIRE EN FETE	VOICU ALINA
54	ENE GEORGE	a VIII-a	II	Concurs județean de limba franceză LIRE EN FETE	VOICU ALINA
55	BUTNARU ANDRADA	a VIII-a	II	CUPA FULG DE NEA SCHI ALPIN	CIOROIU LIVIU
56	DOGARU GEANINA	a VIII-a	PREMIUL SPECIAL	Concurs județean de limba franceză LIRE EN FETE	VOICU ALINA

Menționăm că numărul premiilor obținute în anul școlar 2017-2018 este mult mai mare, în tabelul de mai sus regăsindu-se doar cele mai mari, rezultate care au fost și premiate de Primăria Bușteni și Consiliul Local la 1 Iunie 2018. Alături de premiile obținute la concursurile cu participare directă, sunt foarte multe premii obținute și la concursurile județene și naționale cu participare indirectă. **Felicitări tuturor!**

CENTENAR ROMÂNIA

Strafaloga Annaisa

Iiescu Sabina

Palatul Elisabeta - 10 mai, Ziua Regalității

PALATUL ELISABETA

Șeful Onorific al Casei Majestății Sale este autorizat de Regele Mihai I să invite pe
Doamna Nicoleta Tudorașcu
Directorul Școlii cu cls. I-VIII „Regina Elisabeta”

la Garden Party oferit cu ocazia zilei de 10 Mai.
Evenimentul va avea loc în grădina Palatului Elisabeta,
duminică, 10 mai 2015, la ora 17:00.

Vă rugăm să ajungeți la Palatul Elisabeta între 16:15 - 16:50. Garden-Party va fi o sărbătorire în prezența unui mare număr de invitați. Accesul la Palat se va face, așadar, destul de anevoios. Palatul se află pe șoseaua Kiseleff, la numărul 28, alături de Muzeul Satului, pe partea dreaptă a șoselei, privind dinspre Arcul de Triumf spre Casa Presei Libere.
Intrarea se face printr-o alee de câteva sute de metri, care începe din șoseaua Kiseleff.
Vă rugăm să aduceți cu dumneavoastră invitațiile la Garden Party, pentru a putea fi prezentate la intrare.
Este preferabil ca traseul de la șoseaua Kiseleff până la Palat, pe alee, să îl parcurgeți pe jos, chiar dacă veniți la eveniment cu mașina.
Accesul la Garden Party cu aparatură de fotografiat este permis.
Folosirea telefoanelor mobile și fumatul în incinta reședinței regale (Palatul și grădina) sunt strict interzise.
Garden-Party va include un concert în aer liber și un bufet cu gustări și băuturi.
Colaboratorii și angajații Casei Majestății Sale vă vor sta la dispoziție pentru orice detalii sau ajutor veți solicita.
Evenimentul se va încheia la ora 18:15.

Vă rugăm să răspundeți până la data de 1 mai 2015.
Telefon: 021 319 09 72
E-mail: garden.party@palatulelisabeta.ro

Ținuta:
Domnii, Morning Coat sau costum de culoare închisă cu cravată
Doamnele, ținută de după-amiază și pălărie

PALATUL ELISABETA, ȘOS. KISELEFF NR. 28, 011347, BUCUREȘTI - ROMANIA

Valea Prahovei văzută prin ochi de copil

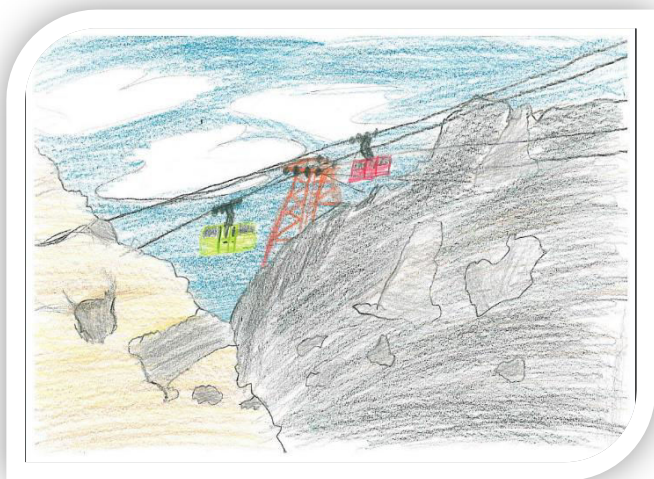
Desene premiate la concursurile
Asociației Clubul Rotary Valea Prahovei

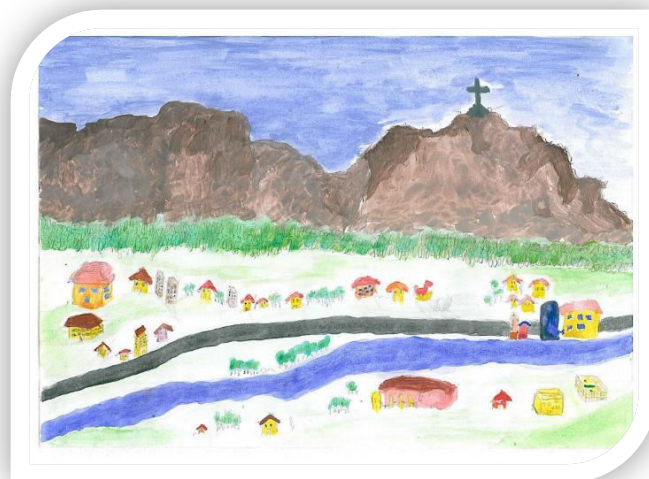
Burcea David - premiul II - 2014

Sorica Alexandra - premiul III - 2013

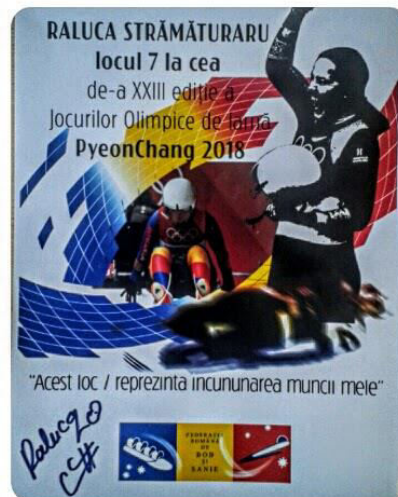

Nistorescu Aris - premiul II - 2013

David Burcea - premiul I - 2013

Întâlnire cu o campioană

Ora de programare

Cel mai mare eveniment
de educație IT din lume

3 - 9 DECEMBRIE 2018
hourofcode.ro

**HOUR OF
CODE**

Hour of Code (Ora de Programare) este cel mai mare eveniment de educație din istorie. Oricine, indiferent de locație, poate organiza un eveniment Hour of Code, în perioada **3 - 9 decembrie 2018** (Computer Science Education Week).

Clasa a VII-a

Clasa a V-a

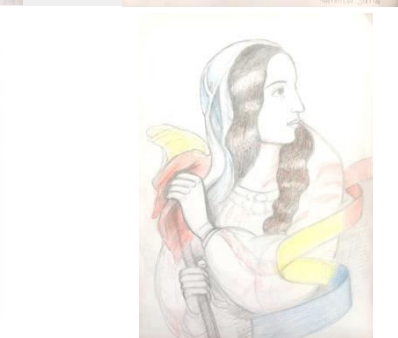
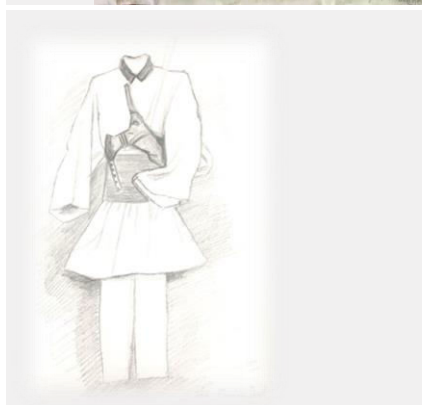
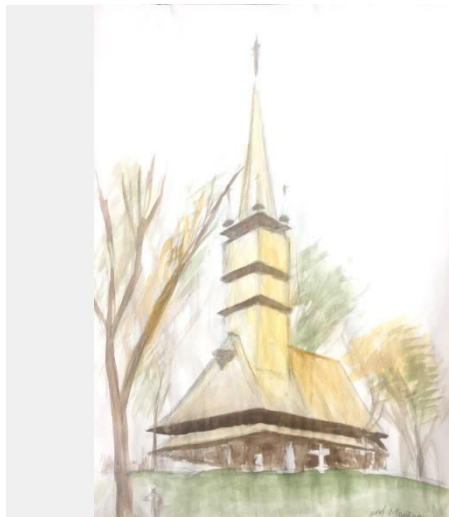
Clasa a VIII-a

Din activitățile noastre

EXPOZITIE DE ARTĂ

prof. Mocănescu Tănase

Concurs cu participare directă „Să pășim în lumea cunoașterii!”

Ediția I

Concurs „Fii inteligent, nu fi violent!”

Ediția a III-a

„SPUNE NU VIOLENȚEI ÎN ȘCOALĂ!”

Elevii Școlii Gimnaziale "Regina Elisabeta" Bușteni au avut ocazia să afle, chiar de la un luptător veritabil, că violența nu este cheia rezolvării problemelor, iar luptele sunt un sport și au cu totul alt rol decât a-ți impune punctul de vedere sau a te impune în fața celor mai slabi. Colegiul "Ion Kalinderu", în parteneriat cu Asociația Club Sportiv «AMBIȚIA MĂDĂLIN», a organizat, în luna noiembrie, evenimentele din cadrul proiectului „Spune NU Violenței în Școală!”, coordonat de prof. Liviu Cioroiu în colaborare cu diriginții și profesorii claselor V-VIII. Acest proiect a fost susținut și de Direcția Județeană de Tineret și Sport Prahova, care a fost reprezentată la acest eveniment de prof. Vasile Daniel.

Activitățile au inclus demonstrații de tehnici de luptă, scenete pe tema Violenței - făcute de sportivii Clubului Sportiv «AMBIȚIA MĂDĂLIN», concursuri de sabie, demonstrații de Karate și Lupte - făcute de elevii școlii noastre. La final, toți sportivii au fost premiați cu diplome, medalii și trofee.

Mădălin Tănase, președintele Clubului Sportiv "AMBIȚIA MĂDĂLIN", este renumit deja pentru campaniile cu impact social în care s-a implicat de-a lungul anilor. Până acum, mii de copii din județ au descoperit, cu ajutorul său, ce înseamnă disciplina la școală, în sport și în viață, principiu demonstrat de fiecare dată într-un mod inedit, prin intermediul artelor marțiale de contact.

Mulțumim <http://www.telegrama.ro> pentru promovarea proiectului!

REDACȚIA

Coordonator:
prof. înv. primar, Dogaru Daniela

Tehnoredactor:
prof. Cioroiu Liviu

Mulțumiri doamnei Director prof. Tudorache Nicoleta, domnului Director adjunct prof. Petrea Constantin, dar și profesorilor colaboratori pentru articolele personale și selecția de texte din creațiile elevilor.

*Carmen este viersul,
Sylva e pădurea
Viersul de la sine
e menit să sune,
Și de-aș fi născută
și creșteam aiurea,
Cântecele mele
n-ar avea ce spune.
Le-am furat în treăcat
de la păsărele,
Freamătul pădurii
mi-a vorbit de ele.
Inima-mi pe urmă
ritmul le-a adaos,
Viersul și pădurea
sunt al meu repaos...*

Adresa:
oraș Bușteni,
Str. Crinului nr.2
Tel. 0244/321426
E-mail:

scoala_regina_elisabeta@yahoo.com

Site-ul școlii:

<http://colegiulionkalinderu.wixsite.com/busteni/scoala-regina>